

der er hengaaet 10 Aar siden, at den vedkommende begik den strafbare Handling, behøver han ikke at opgive noget som helst, thi saa staar han ikke til Ansvar for noget som helst i den Henseende. Jeg anser det for ganske umuligt, at man vilde kunne gøre noget ved en Mand, der søgte om Alderdomsunderstøttelse og ikke paa sit Stema opførte noget som helst om, hvad der var passeret ham med Hensyn til Vand og Brød i den Tid, der ligger over 10 Aar tilbage. Naar der er gaaet 10 Aar, hvori han ikke har begaaet noget strafbart, saa er der ikke passeret noget i Forhold til Alderdomsforfølgelsen; det maa jeg anse for selvfølgeligt.

Reis: De sidste Bemærkninger, der fremkom fra den ærede Forslagsstiller, turde dog vist være noget tvivlsomme. Der er jo adskillige af de Paategninger, hvor det Svar, der kræves, drejer sig om, hvorvidt vedkommende overhovedet har været straffet eller ikke. Det er paa dette Spørgsmaal, der kræves et nøjagtigt og sandt Svar, og Sagen er jo ingenlunde afgjort dermed, at de til Straffen knyttede Virkninger ere bortfaldne i den forløbne Tid. Det skal jeg imidlertid ikke komme ind paa. Det vil naturligtvis kun føre til, at den paagældende Rubrik eller Overkriften paa den Rubrik af Skemaet maatte forandres saaledes, at man kun kunde se, om vedkommende i de sidste 10 Aar ikke var bleven straffet for nogen i den offentlige Mening vanærende Handling. I øvrigt skal jeg sige, at medens jeg i al Almindelighed sympatiserer med det foreliggende Forslag, saaledes som det er skillet, gælder min Sympati navnlig de Ungdomsforfølgelser, de Forbrydelser, hvorved Folk i deres ganske unge Aar af Letsindighed og Tankeløshed ere komne i Konflikt med Straffeloven. Det har altid forekommet mig at være højt førgeligt, at de skulle gaa omkring i mange Aar og bære paa Byrden af denne letsindige Handling. Derimod skal jeg ikke nægte, at den Sympati, man i det hele taget kunde nære for Forslaget, og som jeg i øvrigt har, er bleven en lille Smule svækket ved, hvad jeg har hørt i Dag, og ved, hvad vi have hørt for nylig. Der synes ikke at være nogen overordentlig stærk Trang til at gøre Brug af Loven af 3dje April 1868 om

Geresoprejsning. Vi hørte den højtærede Minister oplyse, at der i en Mærætte har været et saadant Antal som 70—80 Tilfælde, hvor Loven er bleven bragt til Anvendelse. Men samtidig med, at vi fik den ny Fattiglov, navnlig den ny Alderdomsforfølgelseslov, opdagede man, at nu folte Folk i høj Grad Trang til Geresoprejsning. For at saa Alderdomsforfølgelse skulde de ogsaa have Indfødsret. Men nu have vi ogsaa hørt, at Ansøgningerne om Indfødsret i de sidste Aar ere stegne i en ganske overordentlig Grad. Og paa samme Maade hørte vi nylig af den ærede Justitsminister, at der i Aaret 1892—93 er indgivet 3 Gange saa mange Ansøgninger om Geresoprejsning som i Aaret 1889—90. Nu vil jeg sige, at jeg for mit Vedkommende ikke sympatiserer saa overdrevet meget med den Geresfølelse og Trang til Geresoprejsning, som kommer til Gennembrud, hvor det drejer sig om at erhverve en materiel Understøttelse. Jeg kunde nok have ønsket, at Trangen havde været til Stede paa et tidligere Tidspunkt. Med Hensyn til Lovforslaget kunde jeg ønske at gøre den Bemærkning, at Udgangspunktet her — jeg mener det Tidspunkt fra hvilket Tidsfristen skal regnes — er et andet end i Loven af 3dje April 1868 om Geresoprejsning. Der er Udgangspunktet det Tidspunkt, hvor Straffen er udstaaet eller bortfalden ved Benaadning, men her siges det, at Tidspunktet er: „siden Handlingen blev begaaet“. Der tages altsaa ikke Hensyn til, paa hvilket Tidspunkt, i hvilket Aar Straffen er falden, selv altsaa om der er forløbet adskillige Aar mellem den begaaede strafbare Handling og den Dom, som denne Handling har fremtalbt. Det forekommer mig, at det i praktisk Henseende kan give Anledning til Uansælgeligheder, naar der spørges om, hvem der skal føre Beviset for, at vedkommende opfylder Betingelserne, eller om, hvor disse Beviser skulle søges. Dernæst forlanges det selvfølgeligt ikke her i Lovforslaget, at vedkommende skal godtgøre en ulastelig Wandel, som det hedder i Loven af 3dje April 1868, det er tilstrækkeligt, at vedkommende ikke i det nævnte Tidsrum paa ny har været tiltalt eller straffet for en lignende Handling. Det forekommer mig rigtignok noget tvivlsomt, hvorvidt man her har den fornødne Garanti for,